

ROMANTINIS
TRILERIS

SHARON SALA

TRILOGIJA:
DEVYNIOS
GYVYBĖS
2 KNYGA

ŽŪTBŪTINĖ MEDŽIOKLĖ

svajonių knygos

Knygute.lt

Sharon Sala

ŽŪTBŪTINĖ MEDŽIOKLĖ

Antroji trilogijos
Devynios gyvybės
knyga

Versta iš: Sharon Sala, Cut Throat, MIRA Books, an imprint of Harlequin Books, 2007

© Sharon Sala, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Antanas Žekonis, vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-670-2

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Man rašant šią knygą, artėja prie pabaigos 2006-ieji, ir mes su mama, kuriai aštuoniasdešimt šešeri, vis dar esame kartu.

Mes vėl kartu, po vienu stogu, kaip ir pradžioje, tik esame pasikeitusios vaidmenimis. Šiandien aš ja rūpinuosi ir nuoširdžiai galiu pasakyti, kad jaučiu didelę palaimą tai darydama.

Ji išmokė mane visko, kas šiame gyvenime yra gera ir teisinga. Ji visada šalia, palaiko mano sprendimus, padeda pakelti visas gyvenimo siunčiamas negandas.

Aš esu viena iš tų palaimintųjų. Niekada net akimirksnį nesuabejojau jos meile ar parama.

Jos dėka tapau moterimi, kuri tiki gyvenimu, moterimi, kuri žino, kad nesvarbu, kas nutiktų, sugebėsiu tai ištvirti.

Su didžiausia pagarba skiriu šią knygą apie stiprią moterį stipriausiai mano gyvenime moteriai – mano mamai, mano draugei. Airinei.

Šeron Smit.

Prologas

Nuevo Laredas, Meksika

Tuščiuose apleisto namo kambariuose aidėjo šūviai, atrodė, tarsi šaudytų daugybė šaulių, nors iš tikrųjų tik du vyrai paeiliui keitėsi šūviais kadaise prabanga tviskėjusiose patalpose.

Staiga kulka pataikė į šalia mūrinio židinio stovintį seną aprūdijusį balioną, kuriame dar buvo likę truputis dujų, balionas užsiliepsnojo. Bėglių medžiotojas Vilsonas Makėjus išvydo pliūpsnį prieš pat kambariui paskęstant liepsnose. Nespėjus jam pasprukti, sproginimo banga išmetė už durų. Jis pakilo ir puolė bėgti tolyn.

Solomonas Tutuola kaip tik dairėsi priedangos, kai kambarys sprogo. Sproginimo banga sviedė jį per dvigubus langus pietinėje namo pusėje ir bloškė ant žemės.

Prieš akimirką juodu su Marku Presliu dalyvavo susišaudyme su aukštu tipu susivėlusiais plaukais ir auskaru ausyje. Staiga namas, kuriame jie slėpėsi, paskendo dūmuose.

Kelias sekundes Tutuola gulėjo ant nugaros, žiūrėdamas į saulę, po smūgio negalėdamas net pajudėti. Jis staigiai kelis kartus įkvėpė. Šokui praėjus plūstelėjo deginanti skausmo

banga ir privertė jį atsisėsti. Dejuodamas ir krūpčiodamas iš skausmo jis pakilo ant visų keturių ir nuropojo tolyn nuo degančio namo. Stengėsi apeiti liepsnojančias nuolaužas, atrodė, tarsi veido oda lydosi iš karščio. Jis nuropojo apie šimtą pėdų net nenujausdamas, kad Markas Preslis, kurį jis vežė į Meksiką, buvo sučiuptas dviejų bėglių medžiotojų, atsekusių jiems įkandin, ir jau seniai iš čia išgabentas.

Po kelių valandų, gerokai popiet, Solomonas atsibudo ir pajuto didžiulį skausmą, kokio dar nebuvo tekę patirti. Girdėjo, kaip jam prie galvos, vėliau prie pėdų tyliai vaikštinėja kažkoks keturkojis. Atmerkęs akis pamatė kojotą, uostinėjantį jo kulnus, danguje ratus suko trys grifai.

Jam iš burnos išsiveržęs riksmas privertė kojotą atšokti. Solomonas nužvelgė savo pėdas, tada apsidairė aplinkui. Žvilgsnis užkliuvo už rusenančių namo žarijų, paskui nukrypo į rankas. Nudegimų vietose buvo atsiradusios pūslės, kurios vėliau pratrūko ir susipurvino jam gulint ant žemės. Jis visu kūnu sudrebėjo nuo nepakeliamo skausmo. Supratęs, kad nieko nemato kairiaja akimi, prisilietė pirštais prie tos veido dalies ir suriko:

- Kalės vaikas!

Jis apčiuopė apdegusią ir kruviną odą, dalis galvos buvo likusi be plaukų. Kairė veido pusė ir galva smarkiai apdegusios. Reikėjo susirasti gydytoją, ir kuo greičiau. Net jei pavyktų iškėsti skausmą, neabejotinai mirs nuo užkrėtimo.

Keikdamasis ir kas žingsnį vaitodamas Solomonas nusigavo iki automobilio. Raktai tebebuvo spynelėje, Marko Preslio daiktai – didelis vilnonis krepšys ir lagaminas su ratukais – gulėjo ant užpakalinės sėdynės.

Jis negaišo laiko aiškintis, kas nutiko Markui, užvedė variklį ir pasuko į Nuevo Laredą. Su temus jau buvo ligoninėje, kur jam suteikė pagalbą. Lagaminus paliko užrakintus automobilio bagažinėje. Mašinos rakteliai buvo apsvilusiose kelnėse, kurios kabėjo spintoje kartu su nudriskusiais marškiniais. Kas kelios minutės į palatą ateidavo slaugytoja patikrinti lašelinės su morfijumi, kuris buvo lašinamas jam į kraują. Nepaisant visų pastangų, Solomonas balansavo ties mirties riba.

1

Po šešių savaitių. Dalasas, Teksaso valstija.

Silpnas kaimynės kūdikio verksmas buvo vos girdimas iš tos vietos, kur sėdėjo Ketė¹ Diuprė, bėglių medžiotoja. Tik tai ji ir girdėjo. Stengėsi nekreipti dėmesio į neramius širdies dūžius ir bejėgiškumo jausmą, nusėdusį kažkur skrandyje. Jos dėmesį prikaustė ieškomų žmonių skelbimai, kuriais buvo nuklijuotos darbo kambario sienos – taip pat ir nenutrūkstantis vaiko verkimas.

Nešiojamasis kompiuteris stovėjo ant bylų spintelės šalia durų. Veikiančios GPS programos ekrane buvo matyti Meksikos žemėlapis ir mirksintis taškas, kuris pastarąsias trisdešimt šešias valandas nenumaldomai judėjo vakarų kryptimi. Jos baisiausias košmaras atgijo, nors Ketė stengėsi nepaisyti mirksinčio taško ir sukaupti visą dėmesį į nuotraukas ant sienų.

Po tiek metų visus šiuos veidus ji pažinojo ne blogiau nei savo, tačiau tarp jų nebuvo to, kurį nuo vaikystės regėdavo nakties košmaruose. Niekš, kuris nužudė jos tėvą ir paliko penkio-

¹ Cat (angl.) – katė (čia ir toliau – vert. pastabos).

likos centimetrų randą jai ant kaklo. Tą žmogų ji matė prieš kelias savaites ir buvo įsitikinusi, kad galiausiai jis mirė. Ji žvilgtelėjo per petį į kompiuterį ir suvirpėjo. Dabar nebebuvo tokia tikra.

Vėjas barškino lango rėmą, pranešdamas apie audrą, artėjančią prie Dalaso. Neišven-giamai pradės lyti, bet temperatūra aukšta, ledų ar sniego neturėtų būti. Po ledų krušos, kurią teko iškęsti per Kalėdas, paprastas lietus prilygo gerai žiniai. Pūstelėjus dar vienam vėjo gūsiui, Ketę nupurtė šurpas, tačiau ji tik susi-kryžiuo rankas ant krūtinės ir nuleido pečius, dėkinga už centrinį šildymą šiame bute. Žvilgsnis stabtelėjo prie vieno skelbimo apie ieškomą žmogų.

Skelbimas apie Džastiną „Pasiutusį šunį“ Bei-lį buvo pirmas daugiau nei prieš penkiolika metų jos pasikabintas ant sienos. Pasirinko jį dėl vienintelės priežasties – ant kūno ir veido esančių tatuiruočių, kokias turėjo ir jos tėvo žudikas. Ji iš karto suprato, kad tai ne jos ieš-komas žmogus, tačiau reikėjo nuo ko nors pradėti, todėl ir prisegė skelbimą. Ketė persi-braukė pirštais lyg šukomis plaukus. Skaudėjo galvą, kaklo ir nugaros raumenys buvo labai įsitemę, tačiau ji nekreipė į tai dėmesio.

Kerštas buvo jos varomoji jėga gyvenime. Žvilgsnis nukrypo į kitą skelbimą.

Edvardas Džonas Forestas. Edvardas negalėjo užpulti jos šeimos, buvo per jaunas, bet ji vis vien pasikabino jo nuotrauką. Metams bėgant, jos kolekcija išaugo.

Atsistojusi Ketė suprato, kad kaimynės vaikas nustojo verkti. Galbūt kas nors įkišo jam į burną žinduką, o gal jis tiesiog užsnūdo. Tyla savotiškai baugino. Nebuvo kam atitraukti dėmesio nuo prakeikto kompiuterio ir monitoriuje šviečiančio žemėlapiu.

Nusivylusi savo silpnumu Ketė vėl pažvelgė, šiek tiek prisimerkusi nuo monitoriuje atspindinčios šviesos, bandydama nustatyti vietovę, kuria juda mirksintis taškas. Net gerai nematydama atpažino tą vietą.

Tai buvo Meksika – čia ji patiesė geriausios draugės žudiką ant žemės.

Ji apžvelgė skelbimais nukabinėtas darbo kambario sienas. Grįžus iš Meksikos, jie tapo nebereikalingi, nes ten sutiko ne vien žmogų, nužudžiusį jos draugę Maršą, bet ir tatuiruotą vyrą, kurio ieškojo pusę savo gyvenimo. Jis buvo vardu Solomonas Tutuola, tada, trečią kartą per stebuklą išgyvenusi, Ketė manė, kad

Tutuolai nepavyko išsisukti. Vėliau šis prakeiktas signalas atgijo ir lyg šaipydamasis patvirtino, kad jos prielaida klaidinga.

Jausdamasi sugniuždyta ji lėtai nuslinko durų link, tada stabtelėjo prie Pasiutusio Šuns nuotraukos ir palietė ją. Popierius subraškėjo, kai ji užkišo nagą už kraštelio. Kažkodėl sudvejojo pagalvojusi, kad skelbimą daug sunkiau nuimti, nei buvo pakabinti.

Pagaliau nuplėšė jį ir įmetė į šiukšlių kibirą, paskui ištiesė ranką prie kito skelbimo. Vieną po kito juos plėšė, kol sienos liko plikos, o šiukšlių kibiras – perpildytas. Išvertusi jį Ketė sugrūdo šūsnį skelbimų į maišą.

Kol baigė tvarkytis, praslinko beveik valanda, ir tik tada ji išdrįso dar sykį žvilgtelėti į kompiuterį. Mirksintis taškas nejudėjo. Kad ir kas turėjo tą daiktą su siųstuvu, jis sustojo nakvynės.

Ji šyptelėjo. Tas šunsnukis ilsisi daugiau už ją. Susierzinusi Ketė atsigręžė į pilnus šiukšlių maišus ir atsiduso. Nuotraukos buvo tapusios jos gyvenimo dalimi, netgi atrodė keista, kad jos nebereikalingos.

Prieš mėnesį ji galiausiai nustatė, kas nužudė jos tėvą.

Prieš mėnesį ji matė, kaip name, kuriame tas vyras buvo, nuaidėjo sprogimas ir namas užsidegė.

Prieš mėnesį ji buvo įsitikinusi, kad žudikas mirė.

Dabar nebėra tokia tikra.

Nejudantis taškas tarsi tyčiojosi: „Ateik ir surask mane, jei sugebi“ – negalėjo nepaisyti šio iššūkio.

Ketė atsiduso. Laikas išsiaiškinti, tas velnias miręs ar – kaip baiminosi – sugebėjo išsigelbėti. Bet, prieš išvykdama iš Dalaso, turėjo pranešti savo bosui, Artui Bolui. Jis negalėjo atidėlioti savo verslo reikalų dėl jos. Visada bus bandančių pasprukti nuo teisingumo. Tik Ketė neketino dirbti šio darbo viena – bent jau neišgal.

Dar buvo Vilsonas Makėjus. Ketė pati nesuprato, kas juodu sieja. Ji neįsijautė pareigos pasiaiškinti jam, į ką yra įsivėlus. Juodu mylėjosi, seksas buvo nerealus, bet dėl to netapo jam skolinga. Vilsonas padėjo jai parsigabenti Marką Preslį, Maršos Benton žudiką, tačiau ji neprivalo jam iki gyvenimo pabaigos aiškintis.

Giliai širdyje Ketė kaltino Vilsoną dėl jo lengvabūdiškumo. Kai Meksikos užkampyje

stovintis namas, kuriame slėpėsi Preslis ir Tutuola, užsidegė, sučiupusi Preslį ji ketino grįžti ir įsitikinti, kad Tutuola negyvas.

Tačiau Vilsonas neleido.

Jis turbūt buvo teisus – degančiame name greičiausiai būtų žuvusi. Suprato, kad nėra ką kaltinti. Tačiau galės ramiai gyventi tik tada, kai įsitikins, jog žudikui nepavyko išsigelbėti.

Rytoj ji paskambins Artui, o tada važiuos į pietus, sienos link. Privalėjo sužinoti, ką slepia tas mirksintis taškas. Gal tiesiog koks nors vietinis meksikietis paėmė Marko Preslio daiktą su pritvirtinta „blake“. Bet jei ten Tutuola, jai teks baigti pradėtą darbą. Nors ir kėlė baimę dar viena ilga kelionė, ji liko patenkinta sprendimu. Po kelių akimirku Ketė išėjo iš darbo kambario ir pasuko į miegamąjį krautis daiktų.

Praėjo jau bene savaitė, kai Vilsonas Makėjus matė Ketę paskutinį sykį. Turėtų mąstyti blaiviai ir ją palikti. Akivaizdu, kad jai iš jo tereikia retų sekso porcijų. Turėtų jaustis patenkintas tuo, ką ji duoda, padėkoti, plekštelėti per užpakalį. Gal taip ir jaustųsi su kita moterimi. Tik ne su ja. Ketė giliai įstrigo jam širdyje, kaip jokia kita moteris, ir nors instinktai liepė ją paleisti, jis tiesiog negalėjo – štai kodėl dabar

buvo pakeliui į jos butą. Neįspėjęs, pasirūpinęs pica ir šešias buteliais alaus.

Eismas aplinkkelyje intensyvus, bet tai įprasta Dalasai lietingą šeštadienio naktį. Sukdamas į išvažiuojamąjį keliuką link Ketės namo Vilsonas užuodė pipirų kvapą, valytuvai tolygiai braukė nuo stiklo lašus. Radijo imtuvas buvo nustatytas ant kantri muziką grojančios stoties, kantri stilius atitiko jo nuotaiką šią tamsią vėjuotą naktį. Jam reikėjo Ketės šiąnakt – bent jau ilgų bučinių ir glamonių, o gal ilgos nakties laukinės katės glėbyje. Vien mintis apie tai, koks jausmas užplūsta skverbiantis į ją, kėlė skausmingą geidulį. Lovoje ji buvo energinga, visuomet noriai atsakydavo į glamones. Jis nesuprato, kaip tokia aistringa moteris gali būti tokia šalta ir neprieinama. Vilsonas įtarė: tokia ji tapo dėl to, ką teko iškęsti vaikystėje, todėl ir nenorėjo jos palikti, bent kol kas.

Automobilių priekinių žibintų šviesos pluoštus laužė lietus, tarpais tarp ritmiškų valytuvų švystelėjimų naktinės gatvės įgaudavo blizgesį. Vilsonas tikėjosi, jog jo laukia malonumai jaukiame Ketės bute, ir nepaisė to, kad gali būti sutiktas nesvetingai....